

‘Ο Γέρον Θεόδωρος*

ΚΟΝΤΑ στο Γιαροσλάβ [τής Ρωσίας] ζούσε ένα αγόρι που όνομαζόταν Θεόδωρος. Όταν ήταν έξι ετών επισκέφθηκε μία προορατική Γερόντισσα που όνομαζόταν Ξένη και αυτή του είπε:

«Ποιός ήλθε να με ιδῆ! Θεόδωρε, τι χαρά! Σαράντα πέντε χρόνια θα βόσκης αγελάδες και κατοίκες. Να μη χρησιμοποιήσεις ποτέ ξύλο ή ράβδο σ’ αυτά και ποτέ να μη πῆς ἄσχημη ή θυμωμένη κουβέντα, και τὰ ζῶα θὰ σέ ὑπακούουν. Μετά θὰ πᾶς στήν Πετρούπολι, στήν Μακαρία Ξένη, τὴν προστάτισσά μου και μετά θὰ πᾶς στήν ἁγία μας γῆ, στήν Βυρῖτσα, στὸν Γέροντα!»

‘Ο Θεόδωρος ζούσε με τούς γονεῖς του και τέτοιες σκέψεις ποτὲ δὲν πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό του. Όμως, σύντομα ἔμεινε ὄρφανός και πράγματι ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν ἑξι ετών ἔβασκε ἀγελάδες. Ἐργάσθηκε ὡς βοσκὸς ἀκριβῶς γιὰ 47 χρόνια, ὅπως τοῦ εἶχε προεῖπει ἡ Γερόντισσα. Ποτὲ δὲν κτύπησε κάποιον ζῶο και ποτὲ δὲν εἶπε μιὰ ἄσχημη κουβέντα· ποτὲ δὲν ἔχασε οὔτε μιὰ ἀγελάδα. Εἶχε κατασκευάσει ἕνα κέρας (βουίκινο), τὸ ὁποῖο φυσοῦσε και μὲ αὐτὸ καλοῦσε τὶς ἀγελάδες. Μέχρι ποῦ πέρασε τὴν ἡλικία τῶν πενήντα ἔβασκε ἀγελάδες· ποτὲ δὲν ἔπαιρνε χρήματα, ἀλλὰ ἔτρωγε στὰ σπίτια τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν ἀγελάδων, οἱ ὁποῖοι ἐπίσης τὸν ἔντυναν. Όλοι τὸν συμπαθοῦσαν γιὰ τὴν εὐγένεια και τὴν ἀθωότητά του.

Συχνὰ ἦταν πολὺ λυπημένος ποῦ δὲν μπορούσε να ἐκκλησιασθῆ στὶς μεγάλες Ἑορτές, διότι ἔπρεπε να βγάλῃ στήν βοσκὴ τὶς ἀγελάδες καθημερινῶς. Κάποτε, στήν Ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως, ἦταν ἐξαιρετικὰ λυπημένος και προσευχήθηκε στὸν Θεό: «Όλοι οἱ πιστοὶ προσεύχονται στήν Ἐκκλησία σήμερα και ἐγὼ δὲν μπορῶ να εἶμαι μαζί τους· εἶμαι πάντοτε μὲ τὶς ἀγελάδες και τὶς κατοίκες»...

Όταν ὁ Θεόδωρος πῆγε τὶς ἀγελάδες στήν βοσκὴ, τοποθέτησε μιὰ Εἰκόνα σὲ ἕνα δένδρο και προσευχόταν γιὰ ὥρες ἐκεῖ ἐνώπιόν της. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα προσευχήθηκε μὲ ἰδιαίτερη θέρμη.

Ξαφνικὰ εἶδε μιὰ λάμψη ἐνὸς ἐξαιρετικοῦ φωτὸς ἐπάνω ἀπὸ τὴν Εἰκόνα· τὸ φῶς ἦταν πιὸ λαμπρὸ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Μετά ἐμφανίσθηκε ὁ Σωτήρας μας μὲ τὸν Μωϋσῆ και τὸν Ἡλία και τοὺς Ἀποστόλους Πέτρο, Ἰάκωβο και Ἰωάννη! Ὁ Θεόδωρος δὲν κατάλαβε πόσο κράτησε ἡ ὄρασις...

Όταν ἦλθε στὶς αισθήσεις του ἦταν πιὰ ἀπόγευμα· κατάλαβε ὅτι θὰ ἔπρεπε να γυρίσῃ τὰ ζῶα στὸ σπίτι, ὅτι ἦταν ὥρα γιὰ ἄρμεγμα και τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη ἡ ὄρασις ἐξαφανίσθηκε. Ὁ Θεόδωρος σηκώθηκε και ἔκλαυσε και παρεκάλει τὸν Κύριο να τοῦ ἀποκαλύψῃ ἂν αὐτὸ ποῦ συνέβη ἦταν μιὰ πραγματικὴ ὄρασις ἢ μόνον ἡ φαντασία του. Πῆρε τὸ κέρας του και κάλεσε τὶς ἀγελάδες και στράφηκε πρὸς τὸ κοπάδι. Συγκλονίσθηκε ἀπὸ αὐτὸ ποῦ εἶδε: ὄλες οἱ ἀγελάδες ἦσαν γονατισμένες και δάκρυα ἔρρεαν ἀπὸ τὰ μάτια τους!...

Σαράντα ἐπτά χρόνια ὁ Θεόδωρος ἐργάσθηκε ὡς βοσκὸς και μετά ἀποσύρθηκε. Δὲν εἶχε συγγενεῖς οὔτε εἶχε παντρευθῆ. Θυμήθηκε τὴν καθοδήγησι ποῦ τοῦ δόθηκε στήν παιδικὴ του ἡλικία και ταξίδεψε στήν Ἁγία Πετρούπολι. Ἦταν τότε τὸ ἔτος 1949...

(*) Περιοδ. «Άγιος Κυπριανός», ἀριθ. 297/Ἰούλιος-Αὐγουστος 2000, σελ. 323. Μετάφρασις ἀπὸ τὰ ρωσικά ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Βασιλείου Νικολάγιεβιτς Μουράβιεφ, Ὁ Στάρετς Μεγαλόσχημος Ἱερομόναχος Σεραφεῖμ τῆς Βυρῖτσας 1865-1949, κατὰ τὴν διασκευασμένην ἔκδοσι τοῦ Ἀλεξάνδρου Τροφίμωφ, σελ. 131-132, Μόσχα, Ἀδελφότης Ἀγίου Ἀλεξίου, 1996.